

ó, olívia, máris könnyed gyengédséggel támad a szél, bő sejtéseket sodortatva szegélyén, párkány felé, harsogás erezte, kiáltón fakadó, pillákra sodródón zenél... mikor messze hullámok ömlenek, emelkedő frissbe keresztül, ahogy hasító dobódásuk fülekbe gyűl, s örökülő kéregként a szomjúzókra feszül... lásd omló holdfény onnan, párát ömleszt feléd... ó, olívia kishúgom gyere, már ránk nyargal az éjfél... és fátyolozódó arcod íve, álmatagtba huppanva nyugodjon végre...

ó, charles bátyám, feledtető álom erre nem andalogat, puhába szárnyaló homályt, kiömleni akaró dagályosodások gátolják, csukódásra éhes nézése, e festmények mellett... mikor erre fele eveznek, égből lefele, bőrünkre hegyezve, hold világi vékony karcolatok ránk süppedve... és végre, ránk dagadó hintések is melegítőn nyakunkat ölelik, a kilangyosodott éjszaka kivágtató percein

ó, olívia, csúcsosodott érdeklődésed, örömömre kezdődik... kongó cseppjeid, könnyeden kifeszültek az éji légbe..., figyeld e képet, mily bőséggel hemperegnek rajta a színek, áldozatot teremtő lélekben, fogak, karmok nincsenek, de kondultató csapódásaikkal, mégis letepernek, erre tartó tömörülő

hajlatokra remegtetnek, a természet folytonosba, lebegtető perceiben, fakulatlan szálldosások, örvényülnek a figyelmekben... szunnyadóból kigörgetve, betörő morajlás ez, éber szendergésbe küldés... majd tágasba támadó elmerítettés, mintha függöny szabódna köréje, s fáklyaként szakít fel-felzszisszentve... érinti most már az egész látóhatárt, s úzi, úzi, arcokról leragasztva végleg, a néha odavitorlázó magányt

ó, charles... ragadó hullások-e színek, nyíló éj üvegén taszítanak feléje, felriasztott ösvényeken, szinte keblünkre csattognak..., míg kialudhatatlan erdők szellői tapadnak, illatozó szóródással, hajunkra... és ugyan még csak toporogva, de ez igyekvő haladások egyszerre hozzád érnek... majd látásodban égnek, akár

magas égből hulló vezérletek, mik a sötét éj bőréből kilélegzenek... ernyetegségről itt most már szó sem lehet, teljes szélességben zihál lényed, ó emeld fel te is kezed, kanyaríts vele egyet, s lásd keringőbe zizzen minden, a múlt órákkal is szökkenhetetlen, s e felsejlő dalok, nyúlnak fuvalat borította, tompulatlan fordulatokon... és összeszorított mozdulattal, újba heverő buggyanatokba túrsz, merengő forgataggal rád hajlón... aztán rád ütemző harangozásban,

rejtve viszed hazafele, frissen kapott oltalmazásod és a tapadó ösvényeken, utadat övező faárnyak, fürkészik hátad..., simogató találkozás ez, jegenyék, füzek, költöznek, haladó ölelésbe... ó, tudod, hogy odaérsz holnapra, mikor erősbe éled a kora délután repte, s horpasztva, taposásodban összeér, a naptakarás szalmakazlak, mezőfényes vetületén, hová bensőséges talpak érnek, sosem cipőben, s lágyba tapadsz, a talpadat bélelő, szá-lakra...

majd, a nemrég még távolba szunnyadt kapura szállingózol, a már térdepelő fényhajlattól kísérvé, az alkonyt váró, enyhébe lépő, égi omlatagba és most már csökkenő oszlopként, csak halványba burkol homloka

ó, olívia, magadat feszülőbe láncolva, kiáltásaiddal, most légy erős, vidd végig, vesd szét, városunk utcáin, e képek szívet dagályosító forgatag ízét... rengeteg harsanatban kiáltsd szerte... emberek! – gyertek, e helyre, itt ragad rátok medréből kicsapódó, csillogások vére, nedve... az elhagyatott bezárkózottak is, kilobognak, kivillanón tisztára mosott gallérjaikkal, mohos kunyhójuk ajtaján, s arrébb szippantja őket a táguló lég, a margaréta illatot súroló szemeregetetés felé... és csapódó pazarsággal, sápadtságukból beléjük merül, a körbelengő gőzölgő takarás, a települő fátyolozódás lüktető, előesti karzatán...

ó, charles... és hidd el, ekkor már tömören leng rájuk, az elő-előtűnő, kékbe reszkető, győztesbe áttetsző homály habja, s szorítólag zokogja lángját, csóváját tova-tovanyújtván... eddig tar álmaim tomboló felületbe olvadnak, érzem már a küszöbön magamat, rám kanyarodó mezsgyék ragadnak orcámra, s visszhangozzák az eddig száműzött derűt ajkamra, s az erre vetődések tükrén, hatalmasba ömlik a parttalanodó vágyakból folyó, lágy ütés... és himbálózó karéjba hajlik minden fordulat, öblös ösvényekből kifakadva

e tárulkozások áhító haladásán, végre partot érhetünk,
charles

ó, olívia, hangod sodrása olvatag völgyként, hálát dob rám, leplezetlen tüstént, fedezéket ad, mint sötétből kihaladónak a gyújtott gyertya, kanóccal ringatag, s tapad a láng, kesergőből csúcsra hágott sötétet vesztett falakra és a nesztelen tűnődések is tovább halmozódnak, hintőleg hatva áhító szívek lebegő sokasodására...

ó, charles, mint friss kaszálat füvei, simulnak bennem, rég verődő oltalmaim, ránk égő hangot szántanak most keringve, látod, milyen jó, hogy

eljöttünk, hanyatló tekinteteinknek nyugvó heveretet keresve, múlhatatlan fuvolával lelkeinkben induljunk, ébredésünk kezdve bontó erdejébe, gyere, charles, menjünk...

jó, olívia, apadhatatlanul, most még ma, ránk rezzen minden, hajók, országutak felhevülésében, s mögöttünk, bennünk e képekkel, szél sodorta hódolatunk elégtételével, haladunk tovább, a ránk töltődő sétány üde hamván

Elhangzott Dunaszerdahelyen, a Csallóközi Múzeumban, 2014. szeptember 25-én, Lábik János „Ég és Föld között” című kiállításának megnyitóján.

Lábik János: Vihar előtt (akvarell)

áprilisi történet

rázakatolt...
artúrra haladón, a
szellő, megtalálva
őt,
örvénylőn
terebélyesedőn
a felszínt is
lobogtató mezsgyén
április
estején

s ahogy ez lenni
szokott –
megindult..., magasból,
bomlón szórt
nyomokon...

lebegőn kísérték –
odaillanón
ömlő
dallamok
elmerülőn
rezzenetként
marta, a
csatlakozó
vágy –
leánykérés
gondolatára
ragadtán

igen...
messze koszorúzódó
szemöldökével
sebtiben –
testét borító ruházatára
terelődött,
nézése...

a nadrág kissé
rövid, jóval
boka fölött
csüng –
zénótól kapta hét
éve, s azóta ott
hunyorít térde
kalácsától nem
messze, alsó
kerek pereme
széle,
kissé viseletesen
lefele... a

baj, nem is itt
nagy, hanem a
zokninak híja